Írta: Éliás Ádám elnök
2017. május 20. szombat, 08:23

1. Történelmi abszurditások

Az, ami a mostani Nemzeti Konzultációt szükségessé tette, legalább három szempontból igazi történelmi abszurditás.

Az első abszurditás, hogy az Európai Únió legális testületei illegális cselekvésre, és az állandósuló illegalitás elfogadására akarnak kényszeríteni bennünket. Egyrészt: el akarják érni illegális bevándorlók tömeges betelepítését hazánkba, tehát azt, hogy fogadjuk el, és tegyük mindennapi életünk szerves részévé a folyamatos illegalitást. Nemcsak abban az értelemben, hogy a betelepülők még személyazonosságukat sem tudják hitelesen igazolni. Abban az értelemben is az illegalitás állandósulása valósulna meg, hogy vallási hovatartozásukra hivatkozással, bevallottan is, a magyar törvényekkel ellentétes törvények szerint, vagyis magyar szempontból nézve illegális életvitelt folytatva tartózkodnának hazánkban. Másrészt: áttételesen azt követelik, hogy ennek érdekében szegjük meg az érvényben lévő, határvédelemmel összefüggő úniós megállapodásokat, amelyeket következetesen, talán az egész Európai Uniót tekintve is, csak mi tartunk be. Harmadrészt: a magyar társadalom által megválasztott legális nemzeti közhatalmat rá akarják bírni, hogy forduljon szembe az őt hatalomba emelő társadalom elemi érdekeivel, és más, külső, idegen érdekeket szolgáljon. A határzár jogi és fizikai feloldása, és az energiaárak meghatározásának minden állami kontroll nélküli átadása ezt jelentené. Vagyis váljon illegitimmé a magyar közhatalom, hiszen a demokratikus jogállamban a közhatalom minden személye és szervezete illegitimmé válik, aki és amely szembefordul az őt jogalkotói és végrehajtói hatalomba emelő társadalommal.

A helyzet másik abszurditása, hogy mindezt Strasbourg és Brüsszel testületei a kötelező szolidaritás elvére hivatkozva követelik. Vagyis a morálisan legmagasabb rendű emberi cselekvésnek, a szolidaritásnak, azt a tartalmát adják, hogy mivel ők kitaláltak egy Európa tönkretételéhez vezető őrültséget, ezért (szolidaritási alapon!) mindenkinek az ő ostobaságuk szerint kell cselekednie, akkor tesz eleget a kötelező szolidaritás elvének. (Az igazi szolidaritás életbevágóan fontos kérdésére még visszatérek.)

A harmadik, szemünk előtt játszódó abszurditás, hogy a nemzetközi pénzügyi háttérhatalom egyik vezető végrehajtó személyisége, Soros György és munkatársai végiglátogatják az úniós testületek vezetőit és tagjait. Látogatásuk célja, hogy lediktálják nekik – nyilvánvalóan a pénzügyi háttérhatalom érdekei szerint –, hogy mit és hogyan

tegyenek, és azok végre is hajtják az Európa szétrombolását szolgáló „direktívákat". Az már tényleg az absurditás komikus területére tartozik, hogy ezek az igazi komprádor úniós figurák (jó pénzért?) mindezt arra hivatkozva teszik, hogy „veszélybe kerültek az európai értékek". Tehát azok, akik Európa szétzilálását szolgálják, az „európai értékek védelmezőinek" tüntetik fel magukat. Mint amikor a rabló feljelentést tesz az áldozatai ellen, hogy azok védekezni mertek.

Az egész abszurd jelenség mögött a nyugat-európai népek mély morális válsága áll. Egyelőre nem tudnak megküzdeni dilemmáikkal. A szélsőségektől félnek, a német társadalmat bénítja a rossz történelmi lelkiismeret, s elfogadható alternatívák hiányában, ahelyett, hogy ezeket a tehetségtelen, politikai értelemben velejéig korrupt vezető rétegeket elkergetnék, egyelőre még újra és újra hatalomba emelik őket a választásokon. Egyelőre előjele sincs az Európa megmentésére alkalmas politikai erő fellépésének a nyugat-európai társadalmakban.

2. Mérleg

Érthető, hogy a magyar Kormány ebben a példátlanul abszurd, szorult helyzetében segítséget kér saját társadalmától, hogy ne csak a választási eredményeire hivatkozhasson, hanem arra is, hogy az időszerű kérdésekben is támaszkodhat a nagy többség egyetértő akaratnyilvánítására. Ezt a nagyon is érthető és támogatandó célt szolgálja a Nemzeti Konzultációnak nevezett, politikai tartalma szerint valójában népszavazás-jellegű kezdeményezés.

Kikerülhetetlen a Konzultációban történő részvétel megfontolásában, hogy az emberek mérleget is vonjanak a Konzultációt kérő Kormány tevékenységéről. Hogy is állunk ezzel?

A Kormány és a mögötte álló parlamenti FIDESZ-KDNP pártszövetség jogalkotó-politikai-kormányzati teljesítménye lenyűgöző. Nincs olyan társadalmi réteg, amely ez alatt a hét év alatt ne lépett volna valamilyen módon, valamilyen mértékben előre. A társadalmi-gazdasági élet területén nincs olyan probléma, amelynek megoldásában ne tettek volna legalább egy lépést annak kezelésében, megoldásában. De olyan témák is voltak, amelyeknél átütő erejű változást, sikert értek el. Az is igaz, amit a Kormány vezető személyiségei gyakran hangsúlyoznak, hogy mindez a közös munka gyümölcse, de a közhatalom szerepének vitathatatlan a jelentősége egy ország

teljesítményében.

Engem különösen meggyőzött (egy kormányzat igazi bizonyítványának tekintem, bár sajnos általában a közbeszédben nem kapja meg a kellő súlyt), hogy a leginkább leszakadt csoportok felzárkóztatására milyen hasznos lépéseket tett a kormányzat. A közhasznú foglalkoztatásban részt vevő emberek tízezrei érdemi módon léptek előre a maguk reménytelen helyzetéből: az analfabétákat megtanították írni, olvasni, számolni; akik ezen már túl voltak, el kellett végezniük néhány általános iskolai osztályt; akiknek már ez is megvolt, de hiányzott egy-két év a nyolc általánosból, azok megszerezték; azokat, akik már rendelkeztek nyolc általánossal, valamilyen hasznosítható szakmához juttatták. Ez a terület, amilyen nagy odafigyelést, gondosságot igényel, olyan csekély a (párt)politikai hozadéka. Az érintettek nagy része a választásokon következetesen passzív rétegekhez tartozik, és sem részükről, sem sajnos a társadalom részéről sem jár ezért dicséret senkitől a felzárkóztatásban fáradozóknak. Annál inkább megvilágítja egy politikai erő valóságos jobbító szándékát, morális-politikai minőségét.

(Két megjegyzésem van: 1. politikán nem párthatalmi politikát, hanem a közügyek intézését értem; 2. ebben a Konzultációban semmi jelentőségét nem látom a politikai érdekekből, ellenszenvből, vagy rokonszenvből fakadó véleményeknek. Nem is veszem fel ezekkel a vita fonalát, mert fölösleges, legyen szó akár a kormányerők öndicsérő propagandájáról, akár az ellenzék zsigeri gyűlölködéséről. A komoly, építő kritikát viszont bekalkulálom. Egyébként pedig a valós tapasztalataimból indulok ki.)

A Kormány, a mögötte álló FIDESZ-KDNP kétharmados parlamenti pártszövetséggel a háta mögött, rendbe tette a csőd közeli állapotba került gazdaságot, és a szilárd alapokon nyugvó, egyensúlyos, dinamikus fejlődés vágányára állította. Majdnem minden negyedévben tanúi vagyunk Brüsszel hitetlenkedő csodálkozásának, hogy Magyarországon magasabb és stabilabb a növekedés, mint amire a legoptimistább előrejelzések számítottak.

Egyszerűen felsorolhatatlan az a rengeteg életterület, amelyen előrelépés történt. Kialakult egy tehetséges, sok-sok fiatalból álló kormányzati apparátus, amelynek tagjai a maguk területén kreatívan, odafigyeléssel, a javítás szempontjából célirányos, hatékony fellépéssel dolgoznak. Valóban felsorolhatatlan, milyen rengeteg kisebb-nagyobb cselekvéssel járultak hozzá az ország előrelépéséhez. Hogy csak egy „kis" motívumot említsek: igazi politikai géniusz kellett annak felismeréséhez és céltudatos megvalósításához, hogy a világtársadalom jelenlegi állapotában a külügyi tevékenység nem a formális kapcsolatépítésből kell, hogy álljon, hogy a nagykövetek, egymás

nemzeti ünnepei alkalmából rendezett fogadásokon megjelenjenek és mosolyogjanak, stb., ez már kevés: a külügyi kapcsolatok igazi tartalmát a külgazdasági együttműködésre irányuló kapcsolatépítés adja meg. A külügy tevékenysége soha nem látott eredményeket hozott. Mindezt egy ezernyi konfliktusgóccal, viharral tépázott világhelyzetben!

Másik példa: arról beszéltek a pesszimista szakemberek, hogy az uzsorázást nem lehet felszámolni. A magyar igazságszolgáltatási organizáció (rendőrség-ügyészség-bíróság) véghezvitte a „lehetetlent": gyakorlatilag megszüntették az uzsorázást.

És így tovább, lehetne a példákat végtelenségig sorolni.

Ha a VÉSZ és a GYŐZ Mozgalom szűkebb érdekvédelmi, önvédelmi területeit veszem, hasonlóan megnyugtatóak az eredmények: lánctartozások többé nem alakulhatnak ki hazánkban a 2013-14 folyamán életbe lépett jogszabály-változások következtében; az egyetlen otthonnal rendelkező családok védelme, a családon alapult, lakóingatlan-jelzáloggal terhelt, deviza elszámolás hitelszerződések tekintetében, hatékonyan működik; a hazárdírozó egészségügyi privatizációt célul kitűző spekulánsok eltűntek. A politikai-jogi-gazdasági fejlődés kivétel nélkül igazolta a VÉSZ és a GYŐZ Mozgalom akcióit, és megoldásokat kérő és kínáló fellépését.

3. Fikciós fantázia-játék

Romlott közéleti reflexeinket jól ismerve, tisztában vagyok azzal, hogy ezek a megállapítások mindig gyanúsak valaki szájából, akinek semminemű hatalmi pozíciója nincs: vajon milyen okból és célból hízeleg ez az ember a hatalomnak? (Nem egészen így szoktak fogalmazni, de inkább maradjunk szalonképesek!)

Fikciós fantázia-játékot ajánlok, amelyből rögtön kiderülhet, hogy elfogulatlan, tárgyilagos, megalapozott ítéletnek minősíthető-e a véleményem. Nem nehéz ez a fikció, csupán a közelmúlt tapasztalataira, a 2010 előtti kormányok magatartására kell hozzá visszaemlékezni. A reális emlékezéshez pedig nem kell túlságosan megerőltetnünk a memóriánkat, annyira karakteres volt azoknak a kormányoknak a politikája, és tetteik mély nyomot hagytak a társadalomban.

A fikciós fantázia-játék pedig a következő kérdés lenne: hogyan nézne ma ki Magyarország, ha az utóbbi hét évben nem ez a Kormány és ez az összetételű Parlament regnált volna, hanem az előző, vagy egy ahhoz hasonló Kormány és Parlament. (Tisztában vagyok azzal, hogy ebben a hét évben két ciklus nem teljesen azonos összetételű Kormányáról és Parlamentjéről van szó, de a kormányfő azonos, és a parlamenti arányok is nagyjából azonosak.)

Tehát hogy nézne ki most Magyarország Orbán Viktor és a mögötte álló parlamenti kétharmad nélkül?

Az országban tízezrével nyüzsögnének az illegálisan beáramló migránsok. Budapest és a nagyvárosok tele lennének velük, de a kisvárosokba és falvakba is bőven jutna belőlük. A most diktatúráról visítozó tüntető lányok ezerszer meggondolnák, hogy fényes nappal egyedül neki merjenek-e vágni az Astoriától a Ferenciek teréig tartó ötperces sétának, az egyetem egyik épületéből a másikba, mert bármikor, a legváratlanabbul megverhetik őket. Igazában ez harapózott el az idióták által vezetett nyugat-európai országokban: elenyésző a kifejezett szexuális erőszak, a nők többnyire bizonyíthatatlan, tömeges bántalmazása azonban elviselhetetlenül gyakori. Hiszen a cél: a szabad, szuverén, egyenjogú és egyenrangú Európai Nő megsemmisítése, a verés, megalázás, megfélemlítés eszközével. A bántalmazások elkövetői egy pillanat alatt eltűnnek, s a bántalmazásról, a néhány pofonról, ütésről, rúgásról még látleletet sem lehet fölvenni néhány perc múlva. Ha pedig jóérzésű és bátor magyar fiúk meglátnák, elfognák és jól elagyalnák az elkövetőket, őket fogná el és állítaná bíróság elé a rendőrség. Mindez csak nálunk lehet fantázia tárgya, külföldön, Franciaországban, Németországban, Ausztriában, Svédországban, stb., az ott tartózkodó, dolgozó barátaim ilyen esetek sokaságáról számolnak be. A rendőrség nem a bűnözőket üldözi és az áldozatokat védi, hanem az áldozatok védelmére kelő embereket üldözi, az áldozatok védelmében pedig tehetetlenséget mutat.

Káosz és félelem uralkodna Budapesten, de az egész országban is.

Az államcsőd állandósult fenyegetésében újabb és újabb hatalmas IMF és más forrású hitelekkel kötnék gúzsba a magyar gazdaságot és társadalmat.

Mindenféle demagóg túlzás nélkül, sőt óvatos becsléssel is biztosan állítható, hogy a háztartások rezsiköltsége kétszerese lenne a mostaninak.

A lakosságarányos munkanélküliség tekintetében élen járnánk az Unióban.

A Kormány készségesen asszisztálna a bankoknak, karhatalom bevetésével is, a deviza elszámolású, csaláson alapuló hitelszerződések áldozatainak, egyetlen otthonukból történő tömeges kilakoltatásában, nyomortanyákra hurcolásában.

Gúnyt űznének a zsidó és a keresztény-keresztyén szertartásokból, s a templomokból-zsinagógákból kiáramló hívek örülhetnének, ha néhány köpéssel és pofonnal megúszhatnák azt a szemtelenségüket, hogy a magasrendű multikulturális környezetben, vallásuk gyakorlásával, „provokálni" merészelték a "másságot".

A tettleges antiszemitizmus az egeket verdesné.

A Soros-szolga "civil" szervezetek, óriási összegekkel finanszírozott, hatalmas propagandatevékenységben, TV-kben, rádiókban, újságokban és hírportálokon bizonygatnák, hogy mindez így van jól, ez a fejlődés útja, amely ugyan nehézségekkel jár, de ez vezet majd az új, modern, fejlett, multikulturális Európához, amely végre egységesen szolgálná a világ pénzhatalmi köreinek általános jólétet ígérő érdekeit, és megszabadulna a nemzetállamok széthúzást, különbözőségeket állandósító soviniszta törekvéseitől.

A CEU (Közép-Európai Egyetem) végre elnyerné az őt megillető rangot a nyílt európai társadalom érdekében kifejtett kimagasló színvonalú tevékenységéért, hatalmasra emelnék anyagi támogatását, beszippanthatná a vidéki egyetemek sorát, hogy a vidéki szellemi életben is hatékonyan szolgálhassa ennek az európai fejlődésnek az eszméjét.

A rendőrséget és az igazságszolgáltatást nem a migráns tömegek féken tartására, hanem a nagyszerű helyzettel elégedetlen, tüntető csőcselék, félbűnözői csoportok szétverésére és megbüntetésére vetnék be.

Arra vonatkozóan pedig még a fantáziámat sem akarom aktivizálni, hogy az illegális migrációval bejövő terrorista sejtek mit művelnének.

Szóval, Magyarország, szociális és gazdasági katasztrófák sorozatán keresztül közeledne a népfelkeléshez, vagy már benne is lenne.

A VÉSZ és a GYŐZ Mozgalom pedig bizonyosan élen haladna egy ilyen népfelkelésben, és ameddig bírná, egyszerre biztosítaná annak hatékonyságát és erőszakmentességét, de népfelkelés nélkül is a hatékony társadalmi önvédelem letéteményese lenne mindkettő.

A káosz, az erőszak és az ínség mindenre rányomná bélyegét, a turisták és a befektetők nagy ívben elkerülnék az országot.

Semmi elrugaszkodás nincs a valóságtól ebben a képben. Nem ijesztgetés, hiszen sok nyugati országban, ugyanattól a politikától, amit a 2010 előtti Kormányok Magyarországon műveltek, és művelnének most is, - mindez már gyakorlati valóság.

És mi a helyzet most? Mindenki láthatja és elfogulatlanul megítélheti, csak körül kell nézni. Annyira önmagáért beszél a valóság, hogy nem is kell jellemezni és részletezni. Az országot biztonság, nyugodt fejlődés jellemzi, tömegesen jönnek a turisták és a befektetők; oázissá vált hazánk a viharvert Európában. A diktatúráról szóló belső és külső vádak pedig közönséges rágalmazó hazugságok.

Pár napja valakivel - nem akárkivel - vitám volt, s ez adta a végső lökést, hogy nyilvánosan a leghatározottabban kiálljak Orbán Viktor mellett, és Kormányának, parlamenti hátterének politikája mellett.

Az illető felszólított, hogy a civil szférát és az egyetemi autonómiát ért „támadás" idején elérkezett a pillanat, hogy a VÉSZ és a GYŐZ Mozgalom is harcosan fellépjen a Kormány

ellen, ez döntő lehet, akár a "mérleg nyelve" is. Azzal indokolta a mostani fellépésünk indokoltságát, hogy jómagam, és a VÉSZ és a GYŐZ által képviselt emberek, szervezetek, társadalmi csoportok is "oly sokat szenvedtek" a hatalom bűnei-mulasztásai miatt.

Csakhogy jól emlékszem ezeknek a „civil szervezeteknek" a magatartására, amikor közvetlen, és nagyon nagy volt a veszély (2007-2011, ez az időszak jelentette legintenzívebb éveinket). Amikor a félbűnözői körökből verbuvált illegális kilakoltató kommandók ellepték az országot; amikor a bankszféra és a spekuláns csoportok háborút indítottak a társadalom ellen; amikor ki kellett volna állni az egri kórházvédők mellett, stb. Ezek a „civilek", akik egyébként dúskáltak a pénzben, meg se mertek nyikkanni. Érdekes, hogy akkor semmi bajuk nem volt a demokráciával és az európai értékek védelmével. A VÉSZ és a GYŐZ magára hagyatva vívta meg a „bankháborút" és minden más harcát. Ellenben ezek a „civilek" mindig megtalálták a módját, hogy finnyásan fanyalogjanak a mi „túlságosan harcos", az ő széplelkükkel össze nem egyeztethető fellépésünkön. Mi soha semmilyen külföldi szervezettől, vagy személytől, sem az itthoni hatalomtól, egyetlen fillért sem kaptunk, s miközben nagy tömegerővel vívtuk harcunkat, a legnagyobb anyagi nehézségekkel küszködtünk.

Úgyhogy a dolog éppen ellenkezőleg áll. Azért drukkolunk, hogy a Kormány és a Parlament szilárdan tartson ki az ország valós védelmében, ne törődjön a brüsszeli és egyéb gyengeelméjűek semmilyen támadásával. Tudnia kell a Kormánynak, hogy bármilyen nagyhangúak is ezek az ország külső ellenségeivel szövetkező itthoni figurák, hatalmas, elsöprő többséget képező erő áll mögötte.

4. Foltok

Tudom, hogy csúnya foltok is éktelenkednek a Kormány és Parlament összképén. Csak éppen teljesen máshol látom ezeket a foltokat, mint azok, akik az emberek legkétesebb reflexeinek, az irigység, gyűlölködés hajlamainak aktivizálására használják fel kormányellenes propagandájukat, mert ettől remélnek pártpolitikai hasznot. Engem egyáltalán nem érdekel, hogy a vezető grémium ismeretségi köréből kerülnek ki a különböző életterületek vezető személyiségei. Így volt ez az uralkodó dinasztiák idején is, és az összes demokratikus ország összes kormányánál is. Mindenki, a szabályosan, demokratikusan megválasztott elit is, azokat a személyeket helyezi kulcspozíciókba, akiket ismer, és akikben megbízik. Ez szükségszerű, és azok is így szervezték végrehajtó apparátusukat, akik most nagyhangon korrupcióról kiabálnak.

Nem látok viszont semmilyen mentséget arra, hogy fenntartja a Kormány a tavaszi óraátállítást. Elegendő egy égbekiáltóan ostoba, soha senki által nem bizonyított állítás a légbőlkapott energiaspórolásról, amelyet évről évre, hasukra ütve szajkóznak a szakmájuk szégyenét jelentő paprikajancsik, és jön a mindenkit tönkretevő óraátállítás, az időbe való szégyentelen beavatkozás. Még ha lenne is tényalapja valami csekély energiaspórolásnak (amit idáig hitelesen senki nem bizonyított!), miért nem tartozik a mérlegelés egyenlegébe, hogy mindenkit tönkretesz? Pedagógusok mesélik, hogy a gyerekek heteken át kóválygognak. A háziállatok egész életritmusa felborul. Megtörik a tavaszi életáradás természeti ritmusa, sokakban megnövelve a depressziós hajlamot. Aztán az ebben az időben szükségszerűen nagyobb világítási igény miért nem tartozik az egyenlegbe? Egyáltalán: hogy mer beavatkozni az ember, pénzügyi álhivatkozásokkal a kozmikus, természeti időbe?

Mindez nem számít?

Egyenesen azt kell mondanom, s ez a legsúlyosabb kritika, hogy nem tekinthető a zsidó – keresztény-keresztyén kultúra örökösének és hordozójának az a Kormány, amelyik fenntartja az idő szentségének meggyalázását, ráadásul kisszerű, ocsmány, ostoba pénzügyi hivatkozások alapján.

Csúnya folt volt a deviza elszámolású hitelek piaci értéken történő forintosítása. Ebben a kérdésben a teljes FIDESZ vezetőség hazudott a társadalomnak. Ők maguk mondták ki, hogy azért nem lehetséges a piaci értéken történő forintosítás, mert ez a családok százezreit hozná az ellehetetlenülés állapotába. Mégis megtették, és a reális számítások szerint várható is volt a tömeges kilakoltatások megindulása. Utólag közlöm: a VÉSZ és a GYŐZ Mozgalom ugrásra készen figyelte akkor a fejleményeket. Rettenetes cirkusz lett volna, ha emiatt csak megkezdődnek a tömeges kilakoltatások. Érdekes módon azonban, nem következett be a matematikailag bebizonyíthatóan szükségszerűvé vált kilakoltatási hullám. Azt feltételezem, és ez nagy mentsége a Fiúknak, hogy olyan titkos megállapodásra kerülhetett sor a bankokkal a forintosítási rendeletek idején, hogy az egyetlen otthonnal rendelkező adós családok esetén a kilakoltatás nem létező opció, vagyis az ő esetükben végérvényes moratórium tiltja a kilakoltatást. Számukra elviselhető, hordozható, kompromisszumos megállapodást kell kialakítaniuk a bankoknak, amelyek kötelesek az együttműködésre kész adósokkal addig egyezkedni, amíg a mindkét oldalon elfogadható megoldás megszületik.

Ebben a vázlatnak sem minősíthető áttekintésben más hibákat is felsorolhatnánk, amelyek kétségtelenül megtörténtek, például az oktatásügy, az egészségügy, a kommunikáció stílusa, stb. területein.

5. Kérdések és válaszok

Ezekkel, és más foltokkal együtt is azonban abszolút pozitív a Kormány és a Parlament hét éves mérlege. A Nemzeti Konzultációban ennek ki kell fejeződnie.

A Nemzeti Konzultáció kritikusai direkteknek, választ sugalmazó, rábeszélő jellegűnek mondják a kérdéseket és a felkínált válasz-alternatívákat. Ebben van is igazság. De ha figyelembe vesszük, hogy egyfelől van a Kormány, amelynek, parlamenti hátterével együtt, karakteres, határozott álláspontja van, ezt mindig nyíltan képviseli is; álláspontját valóban, jól felismerhetően belefogalmazza a kérdésekbe, és az általa nyilvánvalóan preferált válasz-változatokba. Másfelől van az állampolgár, aki szabadon dönthet arról, hogy egyáltalán részt vesz-e Konzultáción; ha részt vesz, elfogadja-e a Kormány álláspontját, vagy az azzal ellentétes választ jelöli meg, - ha mindezt figyelembe vesszük, akkor már csak abban az esetben aggályoskodhatunk, ha az állampolgárt ítélőképesség nélküli kiskorú személynek tekintjük. Ez pedig nem lehet egy demokrata véleménye.

Nézzük akkor a Nemzeti Konzultáció hat pontját.

Az első kérdéshez:

A „rezsicsökkentés eltörlésére” irányuló brüsszeli próbálkozás lényege, hogy meg akarják tiltani a magyar Kormány beleszólását az energiaárak meghatározásába. A háztartások rezsiköltségének abszolút döntő összetevője viszont, közvetlenül, vagy közvetve, éppen az energiaköltség.

Normális helyzetben valóban nincs semmi keresnivalója a jogi-politikai organizáció végrehajtó szervezetének, a Kormánynak, a gazdasági működés árrendszerének meghatározásában. Csakhogy nincs „normális helyzet”. Számtalan példa bizonyítja,

hogy hiába vannak a monopólium-ellenes törvények, hiába van még büntetőjogilag is szankcionálva az árkartell kialakítása, a nagy, multinacionális energiaszolgáltatók mindig megtalálják a profitmaximalizáláshoz vezető üzleti megoldásokat. Az energiaszolgáltatók extraprofitja pedig a gazdaság többi szereplőjének és a lakosságnak a nyomorgatását jelenti. Így biztosra vehető, hogy ha a Kormány elvesztené az energiaárak befolyásolásának eszközét, a szolgáltatók pillanatok alatt akár kétszeresére is felemelnék áraikat, s ezzel a rezsiköltségek újra elviselhetetlen mértékűre nőnének.

Beikszeljük tehát az a. választ: „Védjük meg a rezsicsökkentést. Ragaszkodjunk ahhoz, hogy a magyar energiaárakat Magyarországon határozzuk meg.”

A második kérdéshez:

Nem szükséges kifejtés: senki nem tartózkodhat ellenőrizetlenül illegálisan Magyarországon.

Beikszeljük az a. választ: „A magyar emberek biztonsága érdekében felügyelet alá kell helyezni az illegális bevándorlókat addig, amíg a hatóságok döntenek az ügyükben.”

A harmadik kérdéshez:

A válasz magától értetődő, beikszeljük az a. választ: „Az illegális bevándorlást segítő tevékenységeket – mint az embercsempészet és az illegális bevándorlás népszerűsítése – büntetni kell.”

Külön megjegyzésem: azok ellen is meg kellene találni a nemzetközi büntetőeljárás jogtechnikai megoldását, akik a brüsszeli és strasbourgi bürokraták közül szívósan dolgoznak Európa tönkretételén.

A negyedik kérdéshez:

Erre a kérdésre már saját tapasztalataim alapján kitértem, javaslom az a. választ: „Kötelezzük őket (mármint a külföldről támogatott szervezeteket) arra, hogy regisztráltassák magukat, vállalva, hogy melyik ország vagy szervezet megbízásából, és milyen céllal tevékenykednek."

Az ötödik kérdéshez:

Brüsszel, az úniós csatlakozás kezdeteitől arra törekedett, hogy az új tagok belső támogatási rendszere minél később tehesse őket igazi versenytársakká a gazdaság különböző területein. Ezt a törekvését akarja újra és újra érvényesíteni, és a munkahelyteremtő támogatásokat akarja korlátozni. Ezzel ellentétes a magyar érdek és a Kormány politikája.

A válasz egyértelműen az a. változat: „A magyar gazdaság jövőjéről továbbra is nekünk, magyaroknak kell döntenünk."

A hatodik kérdéshez:

Tapasztalva, hogy Brüsszelben milyen befolyások érvényesülnek, nem is lehet kérdéses, hogy mit jelentene nekünk, ha Brüsszel határozná meg adóink mértékét; az a. válasz: „Ragaszkodjunk ahhoz, hogy mi, magyarok dönthessünk az adócsökkentésről."

6. Az igazi probléma

Kétségbeejtő, hogy az igazi problémáról egyelőre senki, semelyik oldal sem ejt egy szót sem. Pedig ez az a vészjósló tünet, ami mellett az összes eddigi súlyos probléma eltörpül. Állítólag már most több száz millióra tehető azoknak a száma, akik Afrikában és Ázsiában már mozgásban vannak. Nem arról van szó egyelőre, hogy ezek a hatalmas tömegek elindultak Európa felé, de a sötét messzeségben, mint örvényléssel fenyegető áradat, elindult a belső áramlás, amelynek oka a víz- és élelemhiány.

Senki nem beszél arról, hogy a fehér civilizáció száz éveken keresztül lerabolta Afrikát és Ázsiát, és a kialakult helyzetért a fehér civilizáció viseli a felelősséget. Ha a fehér ember önzése akár a migráció pártolásában (öregedő társadalmak, demográfiai problémák, munkaerő-hiány), akár a migráció elhárításában (ne zavarjanak minket az idegenek) felülkerekedik, akkor az egész fehér civilizáció sorsa, elképzelhetetlen krízisek sorozatában, meg fog pecsételődni, és nem lesz mentség.

Az euroatlanti térség népeinek, vezetőinek azon kellene gondolkodniuk, és a lehető leghamarabb a megoldási változatokon dolgozniuk, hogy miképpen lehet Afrika és Ázsia azon térségeit integrálni a világgazdaság vérkeringésébe, amelyeken nagy számú népesség, fenntarthatatlan életfeltételek között, éhezik és szomjazik.

Ehhez mindenekelőtt közömbösíteni kell a nemzetközi pénzügyi háttérhatalom befolyását. Enélkül semmi esély nincs a túlélésre. A mi túlélésünkre sem.

Aztán abba kellene hagyni a politikai szintű egoizmus játékait, mert ezek a játékok csak addig űzhetőek, amíg a már mozgásban lévő tömegekhez képest csekély számú előőrsök megjelenése képezi a problémát. Eljöhet a krízis olyan eszkalációja, amikor végre Budapestnek és Brüsszelnek, de Európa és Amerika összes polgárának egyaránt be kell látnia, hogy egy hajóban evezünk, amelyet Földnek hívunk, amelynek sorsproblémáit egoisztikus alapon nemhogy megoldani, de még kezelni sem lehet. És ezen a közös hajón ott vannak a migránsok, és a migrációra készülő, ezerszer akkora, elképzelhetetlenül hatalmas tömegek is. Ha a valós problémákra nem keressük a valós megoldásokat, késő lesz mindennek a felismerése. Itt van szükség az igazi szolidaritásra, Krisztus figyelmeztetésének elfogadására: közös Atyánk van, tehát testvérek vagyunk.

7. A passzivitás: bűn

Senki ne gondolja, hogy elhátrálhat a problémák elől. Talán egy darabig megteheti. Olyan ez, mint a háborúban közeledő front. Egy ideig bízhat abban valaki, hogy elmenekülhet a front elől, az azonban mégis utol fogja érni.

A Nemzeti Konzultációban, lelkiismeretünk szerint, a józan ész alapján, a káoszteremtő ostobaság elhárítása, a pénzhatalmi agresszió visszaverése jegyében, meg kell mindnyájunknak adni a válaszunkat. De át kellene mindenkinek éreznie, hogy bár jogos érdekeink védelmében lépünk fel, ez egy belterjes, kisszerű európai játszma, amelyben ugyan helyt kell állnunk, de a távlati megoldáshoz egy tapodtat sem visz közelebb. Mindenkinek a maga helyén és a maga módján részt kell vállalnia a felelősségben a világ nyomorának megszüntetéséért, az élhető élet Föld-méretű megteremtésében. Ha ezt sokan akarjuk és tenni is készek vagyunk ezért, akár az áldozatvállalás bármely formájában, akkor remény lehet a ma még megoldhatatlannak tűnő bajok orvoslására.

Köszönöm Olvasóim figyelmét, hogy a Nemzeti Konzultációban részt vehettem.